

လုံ : ချစ် : ဝတ္ထု : သစ်

ပျိုလှပျိုလှနိုးစေ

ဘယ်တော့မှပဝေးကွာနိုင်

ဝတ် : ချစ် : ဝတ် : ချစ် : ချစ် : ချစ်

အခန်း(၁)

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ပန်းသဇင်၊ မင်းက အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်အောင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

တွေဝေငေးမောမိသော ပန်းသဇင်ရဲ့ နားထဲသို့ ဝေယံရဲ့ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်အသံက ခပ်ပြင်းပြင်းကြီး ဝင်နှောက်သွားသည်။ ။

ပန်းသဇင်က ဖျတ်ခနဲ ဝေယံရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝေယံရဲ့ ချောချောမောမော၊ လှပနေသည့် မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်တွေ နီစွေးနေပါလား။

"ကိုယ့်ကိုပြောစမ်းပါဦး ပန်းသဇင်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"မင်း မျက်လုံးထဲမှာ ငါလိုချင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရှိမနေဘူး၊ မင်း တွေဝေနေတယ်၊ ငေးမောနေတယ်၊ အလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားဘူး"

ပန်းသဇင်က ဒေါသဖြစ်နေသော ဝေယံကိုကြည့်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ရှင်တကယ်ပဲ ထိုးထွင်းမြင်နိုင်စွမ်းရှိပါလား ကိုဝေယံရယ် ..."

"ကဲ ... ပြော မင်းစိတ်မဝင်စားရင် ကိုယ့်အလုပ်ကို ရပ်ထားလိုက်မ

ယ်၊ ဒီပုံကားချပ်က ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်"

"သိရက်သားနဲ့ ကွာ"

ဝေယံက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လက်ထဲက စုတ်တံကို ဆောင့်၍ ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"ဒီလောက်တောင် ငေးချင်ရင် အဲဒီမှာ ထိုင်ငေးနေတော့"

ထိုစဉ် ဝေယံရဲ့ တယ်လီဖုန်းက စူးစူးဝါးဝါး မြည်လာသည်။ ။ ဝေယံက ကောက်ကိုင်ပြီး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ထူးလိုက်ပါသည်။ ။

"အလိုလေး ကိုကိုဝေရယ် ထူးလိုက်တဲ့ အသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါလား"

ဝေယံရဲ့ ထူးသံကို တစ်ဖက်က ရတနာကကြားပြီး ရယ်မောသံနှင့် ကြောက်ရွံ့သလို ပြောလိုက်သည်။ ။

"အေးကွာ၊ စိတ်ဆိုးနေလို့ "

"ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ"

"ပန်းသဇင်လေ၊ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ဒါဆို အဲဒီအလုပ်တွေ ခဏပစ်ထားလိုက်၊ ရတနာ အခုလာခေါ်မယ်၊ စိတ်ကြည်လင်သွားအောင် တစ်နေရာကို သွားကြမယ်လေ"

"ကောင်းတယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ လာခေါ်တော့"

ဝေယံနှင့် ရတနာတို့ ပြောဆိုနေသော စကားသံတွေကိုကြားပြီး ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာသည်။ ။

"ကဲ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မဝင်စားတဲ့ အတူတူ ပြန်တော့ ပန်းသဇင်"

ပန်းသဇင်ကို ဝေယံက မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ပြောသည်။ ။ ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှိုင်ဝေလာသည်။ ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝေသီလာသော မျက်ရည်စတွေကို ဝေယံမမြင်ခင်မှာ ပဲ အခန်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဆွဲပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ကိုဝေယံရယ် ... ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခက်ထန်မာကျောရတာလဲ"

"ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား"

ပန်းသဇင်က တွေ့သည့်အငှားကားတစ်စီးကိုငှားပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ။ ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ကြီးပါပဲ။

သူ့အတွက် ဝေယံငှားပေးထားသော တိုက်ခန်းဆီသို့ ရောက်ပါပြီ။ ကားခရုင်းပြီး ဒုတိယထပ်ဆီသို့ ပန်းသဇင်က ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ။

တံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲရောက်သည့်အခါမှာ တော့ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ထိန်းခဲ့သမျှကို လွှတ်ချပြီး စိတ်လွတ်လက်လွတ်ကြီးကို ငိုချလိုက်သည်။ ။

"ကိုယံရယ် ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်၊ ရှင်လည်း ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ တဖွဖွပြောခဲ့တယ်"

"အဲဒီအချစ်က ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင့်အချစ်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့်စာနာ နားလည်မပေးနိုင်ရတာလဲ"

မကျေနပ်စိတ်တွေ ရင်မှာ ပိုက်ထွေးပြီး နှုတ်ကဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး ပန်းသဇင် ငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။ ။

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသော ပန်းသဇင်ရဲ့ နုညက်လှပနေသော မျက်နှာလေးက ငိုကြွေးမှုဖြင့် နီမြန်းနေသည်။ နက်ပြီးရွှန်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်စတွေကြောင့် ပိုပြီးစိုလက်တောက်ပနေသည်။ ။

ပန်းသွေးရောင် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ငိုရှိုက်မှုကြောင့် နီထွေးသည့် ဘက်ကို ရောက်နေသည်။ ပန်းသဇင်က တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီးခံစားနေသောအဖြစ်ကို သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး ဝေယံကိုပင် ပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ။

အားရအောင်ငိုရှိုက်ပြီး ပန်းသဇင်က မောဟိုက်လာသည်။ ။ ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ဝင်သည်။ ။ မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ မသုတ်ထားသေးသော မျက်ရည်စတွေ ရှိနေသည်။ ။

ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော စာလေးကို ကောက်ယူဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ။

တူမကြီး ပန်းသဇင်

တူမကြီးရဲ့ ဒေါ်လေး မမာမကျန်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ တူမကြီးကို လာစေချင်တယ်၊ ဒီစာရရချင်း အမြန်ဆုံး လိုက်လာစေချင်ပါတယ်။ ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ အခြေအနေက မကောင်းတဲ့ ဘက်ကို များ နေတယ်။

သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို သွေးသားထဲက တစ်ဦးတည်းကျန်တဲ့ ပန်းသဇင် သူ့အနားမှာ ရှိနေသင့်တယ်။ ။ အဲဒါ ဦးလေးစေတနာနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။

လာမယ်လို့ မျှော်လင့်နေတဲ့

ဦးသိန်းလှ။

အကျိုးတော်ဆောင်ရှေ့နေ

ထိုစာကို မနုဏ္ဍိကတည်းက ပန်းသဇင် ရပြီးဖြစ်သည် ။ ထိုစာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သည့် ဖခင်ရဲ့ ညီမဒေါ်မြတ်လေးအတွက် စိုးရိမ်သွားသည် ။

ချက်ချင်းပင် ပန်းသဇင်က လိုက်သွားချင်သည် ။ ဝေယံကို ပြောရမှာခက်နေသဖြင့် သည် နေ့မပြောခဲ့ရပါ။ ညနေဘက်တွင် ဝေယံဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ မနက်စောစော အဝေးပြေးကားနှင့် လိုက်သွားရန် စိတ်ကူးသည် ။

မနက်စောစော ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပန်းသဇင်က ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ အားလုံးလုပ်ကိုင်ပြီးတော့ ညနေအချိန်အခါကိုပင် ရောက်နေသည် ။ ရေမိုးချိုးပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ ဝေယံထံ လိုက်သွားမည်ပြင်ဆင်စဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့် တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။

"ဟင် ... ကိုဝေယံ"

"ပန်းသဇင်က အံ့ဩနေပါလား၊ ကိုယ်လာမယ် မထင်လို့ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ခုပဲ ကျွန်မကိုဝေယံဆီကို လာမလို့ "

"ဟုတ်လား"

ဝေယံအား တံခါးပေါက်ဝကနေ တိမ်းပေးလိုက်သည် ။ ဝေယံက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည် ။

"ဒီနေ့ ပန်းသဇင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒီနေ့ ဒေါ်လေးဆီက စာလာလို့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ ဒီမှာ ဒေါ်လေးရဲ့ စာကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး"

ပန်းသဇင်က ဦးသိန်းလှထံမှ ရောက်လာသောစာကို ဝေယံရဲ့ လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်။ ။ ဝေယံက စိတ်ဝင်စားမှု သိပ်မရှိလှသောဟန်နှင့် စာကိုဖွင့်ဖတ်သည်။ ။

"ဟင် ... ဒါဆို ပန်းသဇင် လိုက်သွားရမှာ လား"

"လိုက်သွားရမှာ ပေါ့"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပန်းချီကားက ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပန်းသဇင် သိရက်သားနဲ့ "

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုဝေယံ၊ ဒါက သေရေးရှင်ရေးပါ။ ဒေါ်လေးအတွက် ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပူတယ်"

ဝေယံက တွေ့ဝေသော အကြည့်များ နှင့် ပန်းသဇင်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"ကိုယ်တားလည်း မင်း သွားရမှာ ပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ကိုဝေယံ၊ ဒေါ်လေးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အနားမှာ ကျွန်မ ရှိသင့်တယ်၊ ဒီအဒေါ်က သိပ်ပြီးရင်းရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့ရေပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးပါ"

"အင်းလေ၊ ကိုယ် တားရင်လည်း ကိုယ့်လောက်လူမှုရေးအသိခေါင်းပါးတဲ့ လူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းသွားပါ ပန်းသဇင် ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပန်းသဇင်"

ပန်းသဇင်ရဲ့ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဝေယံက ပန်းသဇင်ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။

"ဒီပန်းချီကားက အရေးကြီးသလို၊ မင်းကိုချစ်လို့ မခွဲချင်တာလဲ ပါတယ်နော်"

ဘယ်လိုမျှ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမရှိသော ဝေယံရဲ့ ဆွဲငင်အားကောင်းသော အကြည့်ကြောင့် ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်တွေ တအားကို ခုန်မြည်သွားသည်။ ။

"ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်"

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။ ဝေယံလို ချောမွေ့အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုရသည် မှာ သူ ကံကောင်းလေစွလို့ ပန်းသဇင်က တွေးသည်။ ။

"မင်းကို ကိုယ်မခွဲနိုင်ဘူး ပန်းသဇင်ရယ်"

"ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုဝေယံရယ်၊ မသွားမဖြစ်လို့ သာ ခွဲရမှာ ပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်တော့သွားမှာ လဲ"

"မနက်ဖြန် မနက်စောစောပဲသွားမယ်"

"ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ မနက်စောစော အငှားကားနဲ့ သွားမယ်"

"ဒါဆို အပြင်မှာ ညစာသွားစားမယ်၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပန်းသဇင်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပန်းသဇင်နှင့် ဝေယံတိုက်ပေါ်မှ နေ တူယှဉ်တွဲဆင်းခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သွားစားကြသည်။

"ကိုယ့်အတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပန်းသဇင်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဝင်လာတာ နာတာပဲ"

"ကိုဝေယံရဲ့ ပြဿနာ အချိန်ရသေးတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အခု သိပ်စိတ်ပါနေလို့ အပြီးလုပ်ချင်တာ"

"အဲဒီအတွက် ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးဆီကို မသွားလို့ ကလည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား"

"အင်းပေါ့လေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပန်းသဇင်ရယ်"

ဝေယံသည် သူ့ကို ဖွင့်မပြောသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်မှု အကျိတ်အခဲလေးတွေ ရှိနေမည်ဆိုတာ ပန်းသဇင်က သိလိုက်သည်။

စားသောက်ပြီး အိမ်အထိ ပန်းသဇင်ကို လိုက်ပို့သည်။ တိုက်ရဲ့ လှေကားမှာ ပန်းသဇင်ကို ဝေယံက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"မနက်အတွက် အခုတစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်နော်၊ ပန်းသဇင် ပြန်လာမယ့်ရက်ကို ကိုယ် မျှော်နေမယ်"

"ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုဝေယံရယ်"

မှောင်ရိပ်ကိုကွယ်ပြီး ဝေယံက သူ့ကို အနမ်းတစ်ပွင့်ပေးသွားသည်။ ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားရသလို ခေတ္တခွဲခွာရမှာ ကိုလည်း ဝမ်းနည်းနေသည်။

"ကိုယ်သွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝေယံ"

အရူးအမူးကို တွယ်တာမိသော ဝေယံကို မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့သီ
နေသော မျက်လုံးလေးနှင့် ပန်းသဇင်က ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ဝေယံရဲ့ ကိုယ်လေး မျက်စိအောက်က ကွယ်ပျောက်သွားတော့မှ အ
ပေါ်ထပ်သို့ လေးပင့်စွာ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ပန်းသဇင်က အငှားကားဖြင့် အဝေးပြေးကားဂိတ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဟင်္သာတသို့သွားမည့် လိုင်းကားပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ။

ခရီးသည် များ မပြည့်သေး၍ စောရောက်နေသော ပန်းသဇင်က ကားထွက်ဖို့ အချိန်အတော်ကြာ စောင့်လိုက်ရသည်။ ။ သူ့ရဲ့ နံဘေးမှာ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ ။

ပုံစံကိုကြည့်ရသည် မှာ အလွန်စကားနည်းပုံရ၍ ပန်းသဇင် ပျော်သွားသည်။ ။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် အတွေးတွေနယ်ချဲ့ပါချင်ခဲ့သော ပန်းသဇင်အတွက် သိပ်စကားများ သော ခရီးဖော်မလိုပါ။

ခရီးသည် များ တဖြည်းဖြည်း ကားထဲမှာ ပြည့်လာသည်။ ။ ထိုင်ခုံလွတ်တွေ ပြည့်သွားပြီမို့ စပယ်ယာက ခရီးသည် စာရင်းနှင့် လူတိုက်ကြည့်သည်။ ။ အားလုံးပြည့်စုံသည် နှင့် ခရီးကို စတင်လိုက်ပါသည်။ ။

ခပ်မှန်မှန်မောင်းနေသော ဟီးနှီးကြီးပေါ်ကနေ ပန်းသဇင်က ဖြတ်ပြေးကျော်လွှားနေသော လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီက မြင်ကွင်းများကိုကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ။

ပန်းသဇင်ရဲ့ အတွေးများက ပြီးလွန်ခဲ့သော ရှစ်လဆိုသော အတိတ်ကာလဆီသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။ ။

အထက်မြန်မာပြည်မှာ ပါတဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်လှပနေသော ကချင်ပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်တို့ မှာ ပဲ ပန်းသဇင် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ ထူးခြားကွဲပြားလှသော သဘာဝအလှတွေကို တွေ့ဆုံခဲ့သလို လူမျိုးအစုံ၊ ဓလေ့အစုံကိုလည်း ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည် ။

ပန်းသဇင် ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာ ပဲ ဦးပန်းမောင်က အတော်လေး မကျန်းမမာဖြစ်သည် ။ စုဆောင်းထားသော ငွေကိုပိုက်ပြီး ဆေးကုရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာသည် ။

ဦးပန်းမောင်နှင့် ပန်းသဇင်က အခန်းလေးတစ်ခန်းငှားပြီး နေသည် ။ ဦးပန်းမောင်ကို အစွမ်းကုန်ကုသသော်လည်း နောက်ဆုံးမှာ ရောဂါဝေဒနာက အနိုင်ရပြီး ဦးပန်းမောင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

ပန်းသဇင်က သူ့ရဲ့ ဘဝတွင် တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးချစ်ခင်ရသော ဖခင် ကွယ်လွန်သည့်အတွက် ဘယ်လိုမှ အစားထိုးမရနိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည် ။

ဦးပန်းမောင်ရဲ့ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်မြတ်လေးထံသို့ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြတ်လေးက ချက်ချင်းရောက်လာသည် ။

"တူမလေးရယ် အစ်ကိုကြီး မကျန်းမာတုန်းကတည်းက ဒေါ်လေးကို အကြောင်းကြားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်မက အကြောင်းကြားချင်ပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ဖေဖေက ဒေါ်လေးကို ဒုက္ခမပေးနဲ့ ဆိုလို့ "

"အင်း အစ်ကိုကြီးတို့ များ သေတဲ့ အထိ ညီမအပေါ်မှာ

စိမ်းကားသွားတာကိုး"

"စိမ်းကားတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဖေဖေက ဒေါ်လေးကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ပါ"

"ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုကွယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေသင့်တာပေါ့"

ဒေါ်မြတ်လေးက ကရုဏာဒေါသနှင့် ပြောသည့်စကားများကို ပန်းသဇင်က စိတ်ရှည်စွာ နားထောင်ပေးလိုက်သည်။ ။

ဦးပန်းမောင်ရဲ့ အသုဘကို ဒေါ်မြတ်လေးကပဲ ပြည့်စုံအောင် မြေချပေးလိုက်သည်။ ။ ရက်လည်ပြီးသည့်အထိ နေပြီးမှ ပြန်ရန် ဒေါ်မြတ်လေးက စိတ်ကူးသည်။ ။

"သမီးတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး၊ ဒေါ်လေးနဲ့ လိုက်နေပါလားကွယ်"

"ကျွန်မ ဒီမှာ ပန်းချီသင်တန်းတက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးနေပါပြီ ဒေါ်လေး"

"ဒါဆို ဒေါ်လေးနဲ့ လိုက်မနေနိုင်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်မဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီပညာကို သင်ချင်လို့ ပါ၊ ဖေဖေရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံချင်လို့ ပါ၊ ကျွန်မလည်း ဝါသနာပါတယ်လေ"

"အင်းလေ၊ အစ်ကိုကြီးသမီးက အစ်ကိုကြီးလိုပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်မှာပေါ့"

အဖေနှင့် ကြီးလာရသော ပန်းသဇင်သည် အဖေကဲ့သို့ စိတ်နေစိတ်ထား ဖြစ်နေသည် ကို ဒေါ်မြတ်လေးက အပြစ်ဆိုရခက်နေသည်။ ။

"အမြဲလိုက်မနေနိုင်တောင် အခု ဒေါ်လေးပြန်ရင် ခဏလောက်လိုက်လည်ပါလား၊ ဒေါ်လေးရဲ့ မြတ်လေးမြိုင်ရဲ့ အိမ်ကလေးက နေချင်စဖွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ သမီး လိုက်ကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ အလိုတစ်ခုကို လိုက်လျောသည့်အနေနှင့် ပန်းသဇင်က လိုက်သွားရန် စိတ်ကူးသည် ။ ပြီးတော့ ဖခင်ကို သိပ်ပြီးလွမ်းဆွတ်နေသော စိတ်တွေ အပြောင်းအလဲဖြစ်ရန်လည်း ပါသည် ။

"ဒါဆို ဒေါ်လေးတို့ မနက်ဖြန် ပြန်ကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ပန်းသဇင်က တစ်ပတ်နှစ်ပတ်စာ အဝတ်အစားများကို ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးလိုက်သည် ။ ပန်းချီသင်တန်းတက်ရန်လည်း အချိန်လိုသေးသဖြင့် လိုက်သွားရန် အဆင်ပြေသည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ပန်းသဇင်နှင့်ဒေါ်မြတ်လေးတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည် ။ နေ့လယ်မှာ ဟင်္သာတမြို့ကို ရောက်သည် ။

"ဒေါ်လေးက မြို့ထဲမှာ နေတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ကွယ့် မြို့ပြင်မှာ "

ကားဂိတ်ကနေ အငှားကားဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ မြို့ပြင်မှာ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလုပ်သည့် ခြံဝန်းကျယ်များကို တွေ့ရသည် ။

ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ မြတ်လေးမြိုင်အိမ်ကလေးက ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်
လေးထဲမှာ တည်ရှိနေသည်။ ပန်းချိုးစုံ ပွင့်ဖူးနေသော ခြံလေးထဲကို ဝင်
လိုက်စဉ် ပန်းသဇင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဒေါ်လေး ခြံလေးက သာယာလား"

"သာယာပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ နေချင်စဖွယ်လေးပါ"

"အဲဒီရှေ့က တာကိုကျော်လိုက်ရင် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်တယ်နော်"

"ဒေါ်လေးက ဒီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ရလို့ ဒီနေရာလေးကိုသိပ်ပြီး မြတ်နိုးတွယ်တာတယ်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ အေးချမ်းပြီး နေချင်စရာကောင်းတဲ့ နေရာလေးပါ"

"ကဲပါ အိမ်ထဲကို ဝင်ကြရအောင်"

ဒေါ်မြတ်လေး အိမ်စောင့်ထားခဲ့သော ဒေါ်တုတ်က အိမ်ရှေ့က
အသံကြားသည် နှင့် ထွက်ကြိုသည်။ ။

"သြော် ... မမ ပြန် လာပြီကိုး"

"အေးကွယ် ဒီမှာ တူမလေး ပန်းသဇင် ပါလာတယ်"

တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော ဒေါ်တုတ်က ချောမွေ့နုငယ်သော ပန်းသဇင်
ကို အပြုံးမျက်နှာနှင့်ကြည့်သည်။ ။

"မမရဲ့ တူမလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ"

"သမီးရေ ဒါ မတုတ်လေ၊ ဒေါ်လေးကို အိမ်မှာ လာပြီး ကူညီလုပ်ကို
င် ချက်ပြုတ်ပေးတာ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့"

"မတုတ်ရဲ့ လက်ရာတွေကိုစားရရင် သမီး လျှာလည်သွားမယ်"

ဒေါ်မြတ်လေးက ပြုံးရယ်ပြီး တူမလေးကို သူနေရမည့်အခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့သည်။ ။

"ကဲ သမီးလည်း ညောင်းနေရောပေါ့၊ နားလိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

သပ်ရပ်ပြီး သန့်ရှင်းနေသော အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ ပန်းသဇင် အနား ယူလိုက်သည်။ ။ ညနေ ရေမိုးချိုးပြီး ဒေါ်မြတ်လေးနှင့်အတူ ထမင်းစား သည်။ ။

"ဒေါ်လေး ပြောတဲ့ အတိုင်း ဒေါ်တုတ်ရဲ့ လက်ရာက သိပ်ကောင်း တာပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ဒေါ်လေးကို သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိတာ"

"သူ ခု ဘယ်သွားလဲဟင်"

"သူက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ လေ၊ ဒီမှာ ချက်ပြုတ်လျော်ဖွပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ အိမ်ပြန်တာ၊ ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား"

"ဪ ..."

ပန်းသဇင်က ဒေါ်မြတ်လေးနှင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောလိုက်သည်။ ။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော မြတ်လေးမြိုင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တူအရီးနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာ စကားပြောကြသည်။ ။

"မနက်ဖြန်ကျရင် သမီးကို ဒေါ်လေးနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးရတဲ့ ဘေးကခြံကို

ခေါ်သွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

တစ်နေ့လုံး ကားစီး၍ ညောင်းညာလာကြသဖြင့် ထိုနေ့က စောစော
ပင် အိပ်ရာဝင်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒေါ်မြတ်လေးက ဘေးခြံသို့ ပန်းသဇင်ကို
ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ အိမ်လေးမှာ ပန်းသ
ဇင်နေရထိုင်ရသည် မှာ အေးချမ်း၍ ပျော်ရွှင်သည်။ ။

ဒေါ်မြတ်လေးက သူနှင့်အတူ နေခိုင်းသော်လည်း ပန်းသဇင်က
သူဝါသနာပါသော ပန်းချီပညာ ဆည်းပူးရန် ရန်ကုန်သို့သွားရမည်ဖြစ်
သည်။ ။

သူ့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုကို ပြု
ရမည်။ ထိုတစ်ခုသည် လည်း ပန်းချီပညာဆိုတာကို ခံယူထားသည်။ ။

ဒေါ်မြတ်လေးထံတွင် နှစ်ပတ်နေပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရန် စီစဉ်သည်။ ။
ဒေါ်မြတ်လေးက တူမလေးနှင့် ခွဲရမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ။

"ဒေါ်လေးရယ်၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဒေါ်လေးဆီလာလ
ည်မှာ ပါ၊ ပြီးတော့လေ မြတ်လေးမြိုင်မှာ နေရတာ ကျွန်မပျော်ပါတယ်၊
အေးဆေးငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဒီမြတ်လေးမြိုင်မှာ နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေကို ကျွန်မ
တစ်သက်မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"သမီးအတွက် ဒီမြတ်လေးမြိုင်က အမြတ်ခါးဖွင့်ထားပါတယ်ကွယ်၊
ဒေါ်လေးအိမ်က သမီးအိမ်ပါပဲ အနေရအဆင်မပြေရင် အိမ်ကို အချိန်မ
ရွေး ပြန်လာလို့ ရတယ်ဆိုတာ သမီးယုံနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး"

ပန်းသဇင်က မျက်ရည်တွေဝေ့သီနေသာ ဒေါ်မြတ်လေးကို ကြည့်ပြီး
စိတ်မကောင်းခဲ့ပါ။ သူ့ အရွယ်ရောက်ပြီးမှ သည် တစ်ခေါက်သာ ဆုံ
တွေ့ရသော ဒေါ်မြတ်လေးကို သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

"ကျွန်မရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်ရင် ဒေါ်လေးဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ
မယ်"

ဒေါ်မြတ်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပန်းသဇင် ရန်ကုန်ကိုပြန်လာသည်
။ ရန်ကုန်နှင့်နီး လာလေ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက တက်ကြွလေပါပဲ။
